

Vadkanra várva

Te mindig gyűlöltél és becsaptál engem! Igazi testvériség nem lehet közöttünk mindaddig, amíg az oroszlánt és az ökröt nem lehet együtt befogni az eke elé; amíg a holló fehérré nem válik, mint a gólya; amíg a vadkan le nem veti sörteit, és gyapjat nem növeszt.

Igy búcsúztál tőle?

Pontosan. Ézsau is így búcsúzott volna, mondta Kálmán, fittyet hányva arra, hogy szavaiból csak foszlányok maradtak, talán csak töredékek, anakronisztikusan idegenek, a hangzavarban; de igazából ez sem számított, mert kevés dolgot tudtak volna komolyan venni. Egyedül voltak mind a hárman. Vagy talán mind a négyen? — és ez a kérdés megválaszolatlanul lebegett fölöttük, beleolvadt a cigarettafüstbe. Hárman maradtak, mintha a kocsinak hiányozna az egyik keréke, döcög még, vonszolja magát egy darabig, aztán végleg szétesik. Hárman hulltak az avarba, akár az évszakok őszellenes koalíciója. Poharaikban a gin és tonik enyhén tejszerűvé vált a higanygőzlámpa lila fényétől:

optikai csalódás, de nem mindig a fény hatására történik, gondolta Zsú, a cigarettafüstöt a hosszú, vékony pohárba fújta, figyelte a szétfoszló gomolygást a furcsa fénytörésben, leplezetlen csalódás ült az arcán, ami átragadt a másik kettőre is:

Dávid idebb-odább tologatta a poharát a kockás abroszon, Kálmán a képet bámulta a szemközi falon. Zsú egy arannyal-ezüsttel tarkított összehajtható üdvözlőlapot vett elő a táskájából. Régóta tartogatta otthon, egy különleges alkalomra tette félre, hogy majd elküldje valakinek. Dániai rokonaitól kapta. És jött váratlanul egy alkalom, akkor úgy érezte, felesleges tovább tartogatnia. Támadt egy ötlete, hogy írnia kellene. Tanácstalanul ingatta golyóstollát a fénytől lilára színeződött papír felett, sehogy sem tudta megfogalmazni azt az egyetlen mondatot, ami elégtétel és fricska lenne egyszerre, mégsem sértené azt, akinek szól, hiszen mindentől függetlenül még jóban lehetnek ezután is, mosolyogva köszönhetnek egymásnak az utcán, de valami mégis taszította őket, mint a mágnes pólusai. Mit írjak rá, vonta össze a szemöldökét, és tekintetét Kálmánra emelte.

Mért éppen én mondjam meg? A te ötleted volt.

Te vagy a prédikátor, mindig elő tudsz hozakodni valami mutató igazsággal, ami számtalan alkalomra megfelel. Komolyan, te értesz az ilyesmihez... valami zokogtatót, mintha temetésen lennének.

Dávid meglepetten nézett Zsúra, még sohasem látta ilyen élvezettel gúnyolódni. A pincér még három italt hozott. Az üres poharakat pedig szó nélkül a tálcájára rakta, és elvitte. Elnyomta hirtelen a beszélgetések moráját a harsányan felcsattanó zeneszó. A kövér, hidrogénszöke énekesnő egy hajdani télről bűgött szívfacsaró melódiát. Néhány élemedett korú férfi csillogó szemmel emelgette a poharát

az asztaloknál, közben a műnépdal refrénjét üvöltötték, túlharsogva a hangszórókat is.

Ezt nem nekünk találták ki, mondta Kálmán.

Csak nem irigyled őket? Látod, ők boldogok!

Ily módon én soha nem tudnék boldog lenni, a mi dalaink mások.

De finnyás lettél hirtelen, mondta Dávid.

Ha nekem is egy katonai behívó lenne a zsebemben, aligha válogatnék, inkább szoktatnám a fülem ehhez. Az alkalmazkodás valóságos kincs lehet!

Tudtok ennél okosabbat is mondani? Például azt, hogy mit írjak hőn szeretett barátnőnknek, vágott közbe a lány, mintha egy vitát akarna megakadályozni, Kálmán dohogását:

igent kell mondani, mindig ugyanezt a szót. Lehet, hogy éppen ők irigyelnek téged, mert már a hited is levetetted, mint valami koszos inget, és most félsz mások őszinteségétől, mert akkor neked is színt kellene vullanod.

Dávid közben másra figyelt. Az énekesnő maga után vonszolva mikrofonja kábelét, közelebb lépett a hangosan vigadó vendégekhez. Szeme résnyire szűkült a dal érzékletes tolmácsolásától. Törökös ütemek kísérték a dallamot. A ritmust az ezüstös selyembe burkolt csípő is átvette. A férfiagnak szinte a nyála is kibuggyant.

Lehet, hogy a földije, mondta Kálmán.

Törzsvendégek, és van a dajának egy üres éjszakája. Nagy sötétje van odabent, bólogatott Dávid.

Találjunk már ki valamit, türelmetlenkedett Zsú, hosszú körmeivel kockákat rajzolt az asztalterítőre, aztán újra elsimította. Tekintete a szemközti falra tévedt, a giccses festmény vadászjelenetet ábrázolt vadászokkal és vaddisznókkal. A keret széle több helyen letöredezett.

Talán rajzolj rá valamit, szólalt meg Dávid, mint valami gondolatolvasó.

Egy sablonos, udvariaskodó gratulációnak szeríntem sincs értelme. Valami rejtjelet kellene kitalálni, mondta Zsú.

Kálmánnak valami más jutott az eszébe: legyen a szöveg mégiscsak teljesen konvencionális, az nem tűnik fel senkinek, az még nem ad okot gyanakvásra, de az aláírást már csak ő fogja megérteni:

dombon parkolók.

A másik kettő is szorgalmasan bólogatott, mert értették a célzást, amit csak ők ismerhettek. Az aláírás azért utalt éppen a lejtőre, mert a gyújtással gyakran baj volt, a legváratlanabb helyzetekben mondott csődöt az indító. Időnként, ha elmentek valahova, csak olyan vendéglőt választhattak, amely dombon, magaslaton állt, és mellőle minden nehézség nélkül leereszkedhettek, a kocsit lendületet vehetett a gyújtáshoz. Hármukon kívül csak Rózsa tudhatta, miért éppen

dombon parkolók

írták alá az esküvői üd-

vözlőlapot. Csak találgatták, mi történhetett, mi játszódhatott le benne. Hogy a falu más hajadonjaival ellentétben ő éppen nem akar papné lenni, azt eleve tudták róla. Sokat hangoztatta, hogy egyhamar senkihez se megy hozzá, éppen ezért nem illett a képbe ez a váratlan egybekelés, amely minden beharangozás nélkül, a legnagyobb titokban történt. Talán az éjszakai túrából lett elege. Mert több oka volt annak, hogy a kis társaság vándorutakra kényszerült. Zsú a harmadik faluban lakott. Három kürtszó volt a jeladás a ház előtt. A szülei lelkiismeret-furdalás nélkül elengedték, hiszen egy pap ült a volánnál. Kálmán ugyanis református lelkész volt, friss diplomával, ezért a falu nem nézte jó szemmel a kicsapongásait. Ha házibulit rendezett a parókian, felháborodottan szidták a kurátorok, hogy nem becsüli a papi kinevezését, megszensteleníti az anyaszentegyházat; a tradíció szerint példát kellene mutatnia, „viselkednie kellene”, mint az elődjének, aki nyugállományba vonult, és a családjával együtt elköltözött, hatalmas üres termeket hagyva maga után, melyeket Kálmán aligha tudott volna mindjárt bútorral feltölteni. Csak a legkisebb szobát rendezte be magának. Az intelmek nem félemlítették meg. A bulik mégsem maradtak el, csak a létszám csökkent, végül mindössze négyen tartottak ki. Ahányan a kocsiiban elfértek. Húsz kilométernyire volt egy szórakozóhely, amely jellegénél fogva is kívül esett a hívek szigorú látókörén; különben is a látszat volt a lényeg, mint mindenben: ha nem látják, nem is tudnak róla,

és senkit sem zavart, hogy legurultak a lejtőn, rándult kettőt az autó, aztán felengedett a makacssága, megadva magát, felberregett a motorja, folytathatták útjukat. Macskák, nyulak zöldes szemei villantak az országút mentén;

hozzászoktak a sötéthez, az izgalmas kiruccanásokhoz, valami pajkos cinkosság is összekötötte őket, és volt ebben a gesztusban némi cinizmus is a külvilággal szemben:

halat főztek az udvaron szintetizátorzene mellett, a paplak ősi fenyői közt, a rőzseláng vörös, röpködő denevéreket festett a templom falára, megpörkölődtek a futóakác levelei. Rózsa egészen közel lakott. Ha hiányzott valami a konyháról, ő szaladt haza érte. Akkor éppen a merőkanálért. Hegyaljai vörösbort ittak, beleszédültek az éjszakába,

másnap a lányoknak sehogy sem akarózt elmosogatni. A halászlé paprikás maradványai rászáradtak a tányérokra. Kóbor kutyák ólálkodtak az udvarban. Sehhol sem találták a merőkanalat. Amikor már végképp kínosá vált az eltűnése, rászánták magukat a nagytakarításra. Dávid a bogrács alján rábukkant a merőkanálra, miután leöntötte róla a nyúlós maradékot. Rózsa a lépcsőn üldögélt, egy színes magazint lapozgatott. Kitöltötte benne az önismereti tesztet. Zsúnál mindig volt rágógumi, mindenkit körbekinált, de senki nem kért belőle. Végigtétlenkedték az augusztust. Dávid a fiókjába súlylesztette a behívóját, és igyekezett minél kevesebb időt tölteni mellette. Még egy hónapot ellegénykedhetett, volt hozzá pénze is, a nagynénje küldött neki némi márkát Németországból. Fürödni jártak a szakadásra,

lementek a folyóhoz. Nem csapták be egymást. Csak jöttek az éjszakák és a hajnalok egymás után, reggelig sercegő lemezek, kimerült elemek a magnóban. Végighallgattak a karzatról egy istentiszteletet. Kálmán úgy átlényegült, mintha kicserélték volna. Valóban elhitte, amit mondott. A prédikációba egészen újszerű ele-

mek is belopakodtak, a hívekben lassan tudatosult, hogy a templomban végül is minden róluk szól. Kálmán számára természetes volt az istentiszteletek, a temetések és a keresztelők egymásmellettsége,

no meg a szórakozás egymásutánisága, azzal borzolta a lányok idegeit, hogy hetvennel vette be a legveszélyesebb kanyarokat, közben az autó magnójából hol zoltárok szóltak, hol pedig rockzene. A parókia udvarán fékeztek a kerekek. Dávid becsukta a hátsó nagykaput. Úgy lopakodtak előre az épületben, mint besurranó tolvajok. Két fenyő között felbukkant a hold. Kálmán és Rózsa a kisszoba felé vette útját, visszhangzott a folyosón a kulcscsörgés, ahogy magukra zárták az ajtót.

Hogy ezek milyen szenteskedők és szertartásosak, súgta Zsú. Dávid az imateremben leterítette a farmerkabátját a padlóra. Az egyre mohóbb, egyre gyorsuló lélegzetvételek és apró nyikkanások visszhangjai csapongtak körülöttük, mint a szenvedélyes éjszakai denevérek. A szél az ablakhoz lódította az akácfa ágát. Megrebbent a hold az üvegen. A falakon körberakott képeken az Újszövetség jelenetei keretezték a termet. Krisztus a vízen jár. Krisztus az olajfák hegyén. A besurranó fények megvilágítottak egy-egy arcot. Zsú mondani akart valamit. Kint feltámadt a szél, talán vihar készül. Bent fülledt meleg volt. Meztelen felsőtestük vadul egymáshoz csapódott, az ölelés szorítássá fokozódott. Örök időkre, vagy csak most utoljára. A Megváltó szeme láttára vetődött fel a kérdés, útban a fájdalmasan édes zuhanás felé, a távoli fényesség felé, ami azonos lehet a feltámadással, bűnök bocsánatával és az örök élettel. A lány keze a fiú arcáról lefelé vándorolt, lassan végigarszolt a mellkasán, aztán megállapodott a farmernadrág alatt felkeményedő nemi szervén, a cipzár engedelmesen lecsúszott, majd ugyanazzal a mozdulattal a nadrág is, végig a lábakon, aztán egyetlen rúgással valahova a sötétbe repült, a többi ruhadarab közé, melyek szanaszét heverték, mint a gátak lerombolt maradványai. A gátjaiktól megszabadult testek átadták magukat a hullámszónak, ahogy az éjszaka ringatja a csillagokat, ahogy a Megváltó megsokszorozza a halakat, ahogy a teremtés bevégzi a mennyet és a földet. A lány combjai közé fogta a fiú csípőjét, és hagyta, hogy beléhatoljon, betöltse a kék várakozó terét, befogja és megszelídítse ölében a vadkant, szelőlővé omlassa az éjszaka viharát, recsegve-horkanva törje össze a hétköznapi korlátját, ünneppé nemesítve a biblikus képek körtáncát. A fiú két kezébe fogta a vágató melleket, aztán lejjebb csúszott a nyirkos bársonyon, és a derék táján megtartotta az egész test súlyát, amely könnyű lett, mint az angyalok, mintha egy végtelenbe vezető

lépcsősoron

indult volna

felfelé, me-

lyen diadalmas lüktetés minden lépés; erek duzzadó csúcsai, áhító éhség lökte előre, aztán a tartóztathatatlan hullámok felrepítették a magasba, ahol egy pillanatra megváltoznak az illatok, minden elveszíti ősidőktől öröklött súlyát, és mindennek megváltozik a halmazállapota. Egyetlen távozó lélegzetvételben

semmisültek meg, váltak eggyé, hasadtak ketté. Aztán semmi, csak a sötétség szitált nagy pelyhekben a szobára. Nem maradt más a fekete úrban, csak a semmiség teljhatalmú ura, aki arra kárhoztatott, hogy a nyáját terelje, kezében a bor vízzé váljon és a vadállatok visszalopakodjanak a sű-

rúbe. Lassan megszilárdult alattuk a dohos padló, akácfák száraz karjai jelentek meg az ablakban. Lassan lélegeztek, kezeik egymás felé kúsztak, szavak nélkül keresték egymást. Feloldódtak a terem felénk visszhangjaiban, a szeretkezés nedveinek fanyar illatában,

a közeledő hajnalban. Az izmok ernyedésének apró neszei töltötték ki a föléjük feszülő csendet, a legapróbb sziszzenést is sokszorosára fokozta az imaterem, lassan kirajzolódtak a székek szabályos, komor vonalai. Zsú megborzongott:

töri a hátam a farmerkabátod gombja. Meg az jutott eszembe: mit keresnék én a mennyországban, amikor ott csak egy csomó imádkozó öregasszony van.

Dávid nyújtózott egyet, aludhatott is egy keveset. Nézte a lányt, ahogy fürgén magára kapkodja a padlóról a ruháit, és elindul az ajtó felé. Nyikorgott. Hűvös levegő tódult be. A kert odakint még nedves volt a szemerkelő éjszakai esőtől. A lány a hajnali égbolt felé emelte az arcát, és egyszerre váratlan hangulatok és érzések lopakodtak felé; kifürkészhetetleneknek tüntek, de aztán ráébredt, hogy egyszerűen csak boldognak érzi magát ebben a fenyőillatú reggelben. Itt-ott apró fájdalmak bujkáltak a testében, a szenvedélyek éjszakai emlékei, melyek abban a pillanatban olyan öröknek és szentnek tüntek, mint a félhomályból kibontakozó templom, a ciprusok és a folyton csörgedező artézi kút. A közeli emlékek és a hajnali tárgyak együttese úgy hatott rá, mint egy régen halott, fülbemászó dallam. Álldogált egy darabig az udvaron. Valami hiányérzete támadt:

talán egy cigaretta most jólesne neki. Úgy emlékezett, hogy valahol a kocsiban még maradt egy felbontatlan doboz. Az autó az élősövény mellett állt, ablakait mintha harmat lepte volna be. Kinyitotta az ajtaját. Megnézte a tükörben az arcát, és nagyon nyúzottnak találta. A kabátja a hátsó ülésen hevert, magára vette. Megkereste a cigarettát és az öngyújtót. A Kentes dobozt a bal kezében tartotta, fogával kivett egy szálat, közben felkattintotta a lángot. A fellobbanó fényre előjött Dávid is. A kúthoz ment mosdani, aztán belegyömöszölte magát a nadrágjába. Mindketten nagyon meglepődtek, amikor hirtelen Rózsa jelent meg az udvaron, és sietős léptekkel a kapu felé tartott.

Hé... szóltak neki szinte egyszerre, mire az megtorpant egy pillanatra. Hátrafordulni sehogy sem akarózott neki, csak megállt esetlenül az autó mellett. Maga sem tudta, mit kellene mondania. Habozott egy darabig, aztán kinyögte végre:

én nem tehetek róla, nem érdekelnek a tücskök. Legszívesebben elsírta volna magát. Azon töprengett, hogyan kerülhette volna el, hogy idáig jusson, de be is látta mindjárt, milyen hiábavaló az udvar közepén, két értetlen tekintet előtt ezen tépelődni. Pedig a számvetést előbb-utóbb úgyis el kell végezni, már csak maga miatt is, mert arról már végérvényesen lemondott, hogy esetleg megmagyarázni próbálja közelmúltjának és közeli jövőjének mások számára meghökkentő tetteit. Talán a gyors váltás lehet számukra a legfurcsább, gondolta magában. Egyszerűen elment a kedve az egésztől. Rágyújtott, és végigpergette egy röpke perc alatt az agyában Kálmánnal folytatott éjszakai beszélgetésüket, pontosabban a saját hallgatását, mert teljesen abszurdnak érezte a televízió kékes fényével megvilágított szobát, a nyikorgó ágyat, amely olyan lett, mint egy ravatal. Kálmán fölé-

je hajolt, és azt suttogetta neki:

ne félj, kedves, kell, hogy mindketten merészek legyünk. Megfeszítetted érzéseidet, és meghallottad a pacsirta szerelmes dalát, a tücskök erotikus ciripelését, a csigák nyálas egyesülését, a böglyöket és a vérszomjas szúnyogokat, megérezted a posványból áradó bomlásszagot, korhadt ág lebegett előtted, és úsztal felém, erős volt a folyó sodrása, de mi elszántak maradtunk. Soha többé nem viszlek oda fürdeni. Aztán lehunyt szemmel folytatta, teljesen figyelmen kívül hagyva a lány komorodó arcát:

megérintetted a parti fák kergét, megsimogattad a napperzselte fűszálakat, felemelted a csigát, amely a házát végigvonszolta a karodon. Érzéseid, mint csápok, nyúltak a környező világba. Cipellek át a vágyaimon, hidakon és örvényeken, ahogy a csiga a házát, könnyűnehéz veled minden álmom. Vesd le magadról most a csigaházat. Mindent sorban. Vesd gyorsan! Pihegsz, kicsim, mint a partra vetett hal. Dobd már le a pikkelyeid, te szíré, mert mindjárt elsülök!

Hirtelen lehámozta magáról az ölelő karokat, magára kapta a kabátját, és szó nélkül faképnél hagyta Kálmánt. Hogyan lehet ezt megmagyarázni, tépelődött a két értetlen tekintet láttán. Furcsa grimaszokat vágva álldogált az autó mellett, mutatoujjával szíveket rajzolgatott a hamvas ablaküvegre.

Megszólalsz már végre, mi történt veled, miért vagy olyan, mint egy kísértet? Szóval miért akartál köszönés nélkül elmenni, kérdezte Zsú, és eloltotta cigarettáját az autó kerekén. Dávid is közelebb jött a két lányhoz.

Most mi a csodát mondjak, mit vártok tőlem, hogy gyónjak, és tenyerével szétmázolta rajzait a szélvédőn, patakokban folytak szét a vonalak. Aztán mégis folytatta, inkább csak magának szánva monológját, amely így végződött: mi két sün voltunk kezdettől fogva, inkább szúrva, mint dédelgetve egymást. Pontosabban nekem volt szúrás ez a fajta dédelgetés. Láthatatlan töviseinkkel inkább taszítottuk egymást; ezt a kapcsolatot csak hirtelen, köszönés nélkül lehet megszakítani. Így egészen rövid ideig lehet megtéveszteni az embert. Amikor fölém hajolt, valaki másnak a képe derengett fel az emlékezetemben. Most már tudom, hogy az a kép a kitörölhetetlen, Kálmánt pedig el fogom felejteni.

Mindig is irigyeltelek, mert ilyen távolságból tudtad szemlélni a saját dolgadoit, mondta Zsú.

Ne gondold, hogy ettől könnyebb lesz a dolgom, válaszolta némi daccal a hangjában. Zsú szánakozva nézte, milyen esetlen léptekkel vág át Rózsa a kerten. Dávid egy nagyot ásított:

ennyi maradt a korlátlan szabadságból, a külvilágra fittyet hányó vagányságból, a tücsökzenéből meg a napperzselte vízpartból, gondolta magában. Csak egy füstös vendéglő maradt, hivalkodóan idegen zenével, koszos abrosszal, egy bűgő hangú énekesnővel, és idétlenül nagy fülbevalóival. Lila, higanygözös italok szálltak a levegőben. A bódítóinak szánt fény mindent átszínezett.

Ott állt a tévé kékes fényében anyaszült meztelenül, mint Hágár Ábrahám előtt, akár egy görög szobor, de torzóban maradt az érzés, pedig én mindent megtettem volna!

Meghiszem

azt, nevette el magát Dávid, de ő inkább Pétert választotta, és megszökött vele.

Micsoda hülye falusi mondás: még hogy megszökött vele. Lehet, hogy velem többször szökött meg, mégsem tudta senki.

Olyan sikerrel titkoltad a szökéseket, hogy már nyilván Rózsa sem emlékszik rájuk, élcelődött tovább Dávid.

A pincér összegyűjtötte az üres poharakat, és kérdően pillantott rájuk. Kimondhatatlanul körözött fölöttük a kérdés, mint valami dögkeselyű, hogy isznak még vagy odébbállnak.

Persze, fizetünk, mondta Kálmán. Aztán szokás szerint legurultak a lejtőn. Kettőt vonaglott közben a kocsi, aztán beadta a derekát, felbőgött a motor. Rátértek az országútra. Alig volt forgalom.

Kiváncsi vagyok, milyen képet vág, ha megkapja az üdvözlőlapunkat, mondta Zsú, és kényelembe helyezte magát a hátsó ülésen. Azért igazán csinálhattak volna lakodalmat, és persze meghívhattak volna bennünket, hiszen Péterék is jómódúak, egy jó háromnapos dínomdánom is összejöhetett volna...

...mi pedig az asztalon roptuk volna, most képzeld csak el, kicsit izléstelen lett volna, nekem már semmi keresnivalóm az ő életében, tette hozzá Kálmán. Dávid közben a rádió állomáskereső gombján valami jó zenét próbált találni. Egyedül voltak az éjszakában. Kálmán a gázpedálra taposott, száguldottak az úton. Két falu között jártak. Kukoricások strázsáltak mindkét oldalon. Bent szólt a zene,

és hirtelen, szinte a semmiből ott termett előttük valami. Gonosz varázslat: egy élő tárgy, első pillanatra felismerhetetlen, amorf alakzat. A fényező furcsán torzította az arányait. Megmozdult,

és már késő volt fékezni. Belerohantak. Egy pillanat műve volt. Azonnal megtorpant a száguldás, az élő tárgy visszavetette a sebességet.

Úristen, sikoltott Zsú a hátsó ülésen. A fényzőrök a kukoricatáblára világítottak. Seholy semmi. Kiszálltak.

Hova lett a vaddisznó, kérdezték egymástól. Nem létezik, ilyen nincs. A fenébe. eltűnt. Teljesen összetörte az elejét, vágta egymás szavába. Aztán újra csend lett, csak a tartályból csöpögött a víz.

Be sem lehet gyűjtani, mondta Kálmán, most bezzeg nem jön erre senki.

Ne is jöjjön! Hogy feljelentenek bennünket tiltott vadászatért, mondta Dávid.

Halljátok, ott rőfög a túlsó árokban! Dobjuk be a csomagtartóba, indítványozta Zsú, ilyen zsákmány úgyse pottyán az ölünkbe mindennap!

Még van kedved hülyéskedni?! Húzzuk gyorsan a csíkot, örülünk, hogy ép bőrrel megúsztuk. Ha a sebesült vadkan ránk támad, megnézhetjük magunkat. Ugyanezt tehetjük, ha idetoppannak a rendőrök.

Ez már biztosan olyan sérült, hogy moccanni se bír, erősködött Zsú, hát nem láttad, milyen meredek ívben repült át az úton, mintha szárnyai

nőttek volna!

Úgy teszel, mintha nem tudnál arról, hogy tavaly éppen ebben a határban tépett szét a vadkan egy meggondolatlan tolvajt: azok az Isten barmai zsákkal mentek vadmalacot csenni az erdőszélre. Valami csapdafélét állítottak. A kis csíkos hátúak sivalkodására persze nyomban ott termett a vadkan. egy böhöm nagy, éppen, mint ez volt. A három ember háromfelé szaladt. Egyikük nyomában a kan. Védett vadászterület volt, magas drótkerítéssel vették körül. Kettőnek sikerült felkapaszkodnia, de a harmadik pórul járt. A másik kettő a kerítés tetejéről nézte végig, hogyan tépi szét a társukat a vadállat. Széthúzgálta a beleit...

Ne részletezd! Inkább találd ki valamit, szólj rá Kálmán.

Tűnjünk gyorsan el innen! Hol is vagyunk? Egészen közel. És jön a lejtő, az csak jó szolgálatot tehet nekünk, és már otthon is vagyunk. Zsú, kormányozni csak tudsz?! Mi megtolunk hátulról, aztán engedj szabadon futni, a lendület lehet, hogy egészen a templomig elvisz.

Nekifeszültek a sérült kocsinak, a fényoszórói szerencsére hibátlanul működtek. Rendben volt a futómű is. Szinte hangtalanul gördült lefelé. Futottak utána. A lendület valóban bevitte az autót a faluba. Még kétszáz méter maradt a templomig. Nekiveselkedtek mind a hárman. A nyelvük is lógott, mire betolták a parókia udvarába. Ott aztán alaposabban szemügyre vehették a sérülés helyét, a hatalmas horpadást a bal oldalon. A rács telerakódott sörtével.

Ki lehet ezt kalapálni, csak jó mester kell hozzá, szólalt meg Dávid.

Kimerülten álltak mindhárman a kocsik körül. Olyanok voltak, mint a tábláról kiütött sakkfigurák. Zsú mozdult elsőnek. Kivette a táskájából az üdvözlőlapot, és széttépte. A fehér papírdarabok úgy világítottak szanaszét a fűben, akár a mécsbogarak.

KOLCZONAY KATALIN

Kisbáldió

Jövő májusban már tíz leszel, igaz, kiskomám? És kacsintott, ahogy egy valódi bohóc és kötél-táncos tud, aki nem is felnőtt, nem is törpe, hanem maga a LEVEGŐ URA. És most újra itt van a városban. Végre megérkeztek. És velük megyek. Érdekel is, hogy éjszaka megint szögesdrótot, üvegdarabokat cementeztek a kerítésünk tetejére, végig, körbe-körbe. És letaposták még a sziklakertünket is. Honnan fogunk megint virágot lopni? Hülyék, fafejek. Úgyis akkor mászunk át a laktanyába, amikor akarunk. Megverhetnek, bezárhatnak. Úgyis ellopjuk a makettjeiket, a házakat, a fákat, a tankjaikat, földüljük az egész terepet.